

Bodor Attila

A ló, aki édességet tüszentett

Illusztrálta: Szimonidesz Kovács Hajnalka

Bodor Attila

A ló, aki édességet
tüszentett

Illusztrálta: Szimonidesz Kovács Hajnalka

Gizinek, akinek még sosem ajánlottak semmit.

És persze Szabinak is.

Első fejezet: A tanyán

Nehéz lehet elhinni, de csodás esetek nemcsak az Óperencián túl történnek, hanem olyan helyeken is, ahol nem is várnánk. Talán éppen a közvetlen közelünkben. Legyen az a szomszéd kertje, az iskola hátsó udvara, vagy akár egy csendes völgy, mint az, ahol a lankás, dús fűvű domboldalak közötti tanyáján éldegélt Józsi apó. Az öregember évek óta egyedül művelte birtokát: apró veteményeseiben paradicsomok piroslottak, húsos tökvirágok aranylottak, és fénylő szőlőfürtök mosolyogtak bele vidáman a déli napsütésbe.

Egyetlen társa, öreg barátja volt már csak: a Matyi nevű lova. Becsületes nevén Patás Mátyás. Deres színű, szikár jószág volt, aki hűségesen szerette gazdáját. Ember és állat sosem élt nagyobb békességben náluk. Szántás vagy vetés – csak

egymásra számíthattak. Szorgosan éltek, s szépen gyarapodott a gazdaság. De boldog is volt ez a világ!

Azonban Matyi sem volt már mai mén, és Józsi apó is egyre többször pihent meg két hosszú sornyi paprikájának kapálása közben. Így lassanként nem lett elég termés,

hogy jómódban éljenek. Ezért aztán Józsi apó rászánta

magát, és pénzt kért kölcsön a banktól,

hogy el tudják tartani magukat. Az évek

teltek, az adósság pedig csak nőtt, akár

az őzlábgomba a kiadós nyári zápor

után.

„Mitévő legyek?” – töprengett

esténként

Józsi apó

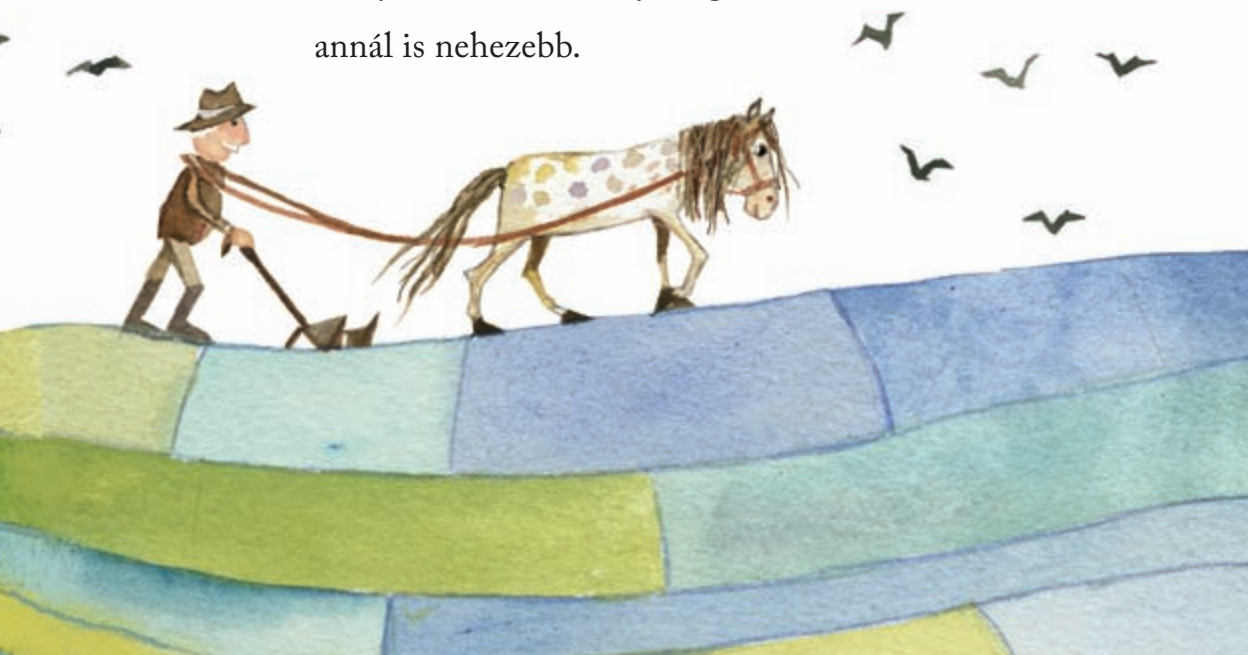

gondterhelten, de sajnos csak egy megoldást látott: el kell adnia öreg barátját, a vén lovat.

Másnap tehát felkelt, töviről-hegyire elmagyarázta Matyinak nehéz helyzetüket, és a ló bánatos prüszköléssel adta tudtára megértő beletörődését. Mi mást tehetett volna? Hiszen nagyon szerette gazdáját, és minden vágya az volt, hogy segítsen neki.

Elköltötték hát utolsó közös reggelijüket. Ki-ki a magáét: Józsi apó tejjel öblítette le a kalács morzsáit, Matyi pedig az abrak elrágcsálása után – mivel az édességet sosem vetette meg – elropogtatott néhány szem kockacukrot.

Egymásra néztek, és tudták, hogy itt az idő. Józsi apó bekötötte a lószállító utánfutóját rozsdáette gépjárműve mögé, majd Patás Mátyással megrakodva elindult a vásárba. Nehéz volt a rakomány, de a szíve bizony még annál is nehezebb.

Második fejezet: Úton a vásárba

Hepéken, hupákon és kacskaringókon át vezetett útjuk a vásár felé ezen a meleg júliusi délelőttön, miközben a kocsi apró füstpamacsokat pöfékelt. Körülöttük fényes tollú csókák csacsogtak izgatottan az út menti fákon, és ürge verebek cikáztak vadul a göcsörtös ágak között. Józsi apó vezetett, Matyi pedig az utánfutóban álldogálva nézte a zöld fűvel borított lankákat, ám közben baljós előérzete támadt. Ugyan nem rendelkezett különösebb jóstehetséggel, de az állatok sokszor megérik, ha valami rendkívüli dolog fog történni.

A fényes tollú csókák is elhallgattak, a ürge verebek elmaradoztak, a kocsi döcögését pedig távoli morajlás zavarta meg.

Felettük egyre több haragos színű felhő gyűlt össze, és hamarosan cikázó villámok ontották magukból a millióvoltage feszültséget.

Az eső szakadni kezdett. Hatalmas, mindent eláztató cseppekben ömlött az égből, mintha csak dézsából öntenék. A fényes tollú csókák mind bebújtak a szél által döntögetett, göcsörtös ágak közé, ahol nem sokkal korábban még a ferge verebek cikáztak. Akkora robajjal morgott az ég, mintha a közelben ágyút dörgetnének.

„Teringettét!” – rémült meg Józsi apó, hiszen pillanatok alatt olyan vihar vette őket körül, hogy nemhogy a kocsi orráig, de még a sajátjáig sem látott el.

Szegény öreg a nagy ijedségben nem is tudott másra figyelni, csak arra, hogy az orkán erejű szellőkések fel ne borítsák a rozsdáette furgont.

Ezért hát azt sem vehette észre, hogy az utánfutó
illeszkedése épp ebben a pillanatban
mondta fel a szolgálatot,
és a rakomány

leszakadt a járműről. Így eshetett meg az, hogy a kocszi Józsi apóval az emelkedőn felfelé haladt, míg az utánfutó a lejtőn lefelé gurult Matyival. A viharos körülmények között két részre szakadt csapat tagjai pedig mit sem tudtak arról, hogy egyre csak távolodnak egymástól.

Harmadik fejezet: Elveszve

Matyi, a ló két dolgot nem szeretett: a böglyöket és az egyedülletet. Böglyök most nem zaklatták, de sajnós mire kitisztult az ég, és ő is tovább látott már az orránál, magának is be kellett vallania, hogy jelenleg az utóbbi eset áll fenn: ő bizony most elveszett. Ráadásul egy szál egyedül. Nincs itt Józsi apó. Nincs itt senki más. Csak ő. Egy kiöregedett háta a messzire gurult utánfutóban.

Nincs más teendő: ki kell szabadulni, hogy hazajuthasson, hiszen egy út közepén álló lószállítóba zárva mégsem maradhat. Matyi felidézte magában régmúlt csikóéveinek trükkjeit, és arra jutott, hogy a szabadulás egyetlen módja, ha a mellső lábaira nehezedik, miközben minden erejét összeszedve kirúgja az utánfutó ajtaját a hátsókkal. Így is tett: izgatott

nyerítés, majd hatalmas dobbantás hallatszott, és a leszakadt ajtó olyan ívben repült be az útszéli bokrok közé, hogy az még egy fácánnak is dicsőségére vált volna.

Matyi kilépett az utánfutóból, beleszippantott a völgy párától nehéz levegőjébe, és szépen nekiiramodott az útnak, amerre az otthont sejtette. Csakhogy ez a táj ismeretlen volt számára, így szegény jószág épp az ellenkező irányba indult el, mint amerre kellett volna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kitartása azonban jobb volt, mint az irányérzéke. Naphosszat csak ment, mendegélt. Aztán megint ment, majd újra mendegélt. Ha időnként megéhezett, zöld fűvel lakott jól, szomját pedig csobogó patakvíz csillapította. Már másodszer esteledett rá útja közben, amikor úgy döntött, ideje megpihennie, hogy biztonságos helyen éjszakázzon.

A kövér Hold és népes udvartartása kíváncsian figyelte Matyit az égről, mikor a derék háttas apró világosságot pillantott meg maga előtt a sötétben.

„Biztosan egy kunyhó. Talán megszállhatnék ott ma éjjel” – morfondírozott magában, és elindult a pislákolás felé, hogy a háziak oltalmára bízza magát estére.